

Ei anna nende kurel meel,
Et ellaksid sün õigel teel.

Kes allandlik on igganes,
Sell' armastus on süddames:
Kus ial teisel waewa näab,
Seal temma kohhe abbiks läab.

Kus temma joud ei ullata,
Ta südda wóttab sußada:
Küi annab temma head nou,
Kui abbi käib ta ülle jou.

1854 aasta laul.

Küi kaua aega meie maal
On rahho ello olnud;
Nüüd jälle on, kui wannal a'al,
Suur sõa-kissa tulnud.
Sest waenlane jo risub merd,
Ja püab sada meie werd,
Ja rikkuda feik liinad, maad,
Et nälga jáaksid tuhanded.

Ta tahhab wóttta meie maad,
Mis ial ei woi olla,
Sest kindlad on ka meie raad,
Kus ta ei julge tulla.
Ta sagge'st teeb kül pöllemist
Ja risub laewo saddamist,
Teeb feiki asjo kalliks,
Se murre teeb meid halliks.

Mis ütleb sest nüüd feik mailm
Ja Issand Jummal taewas:
Et waenlasel on südja küm
Ja tuhanded on waewas;
Mo armas risti-usso wend!
Ma süddamest nüüd passun sind:
Oh jätta omma tuio
Ja minne rahhus foio!

Oh mótle! kas on meile süüd,
Et finna wålja tussid?
Sa wissist omma ello mûüd:
Sind tapwad meie kuld!
Sest igga hing, kes leiba sõõb
Ra kelle südda rindus lööb,